

A katasztrófák lélektana

2013 március 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A ByeAlexes bejegyzésem után itt egy újabb cikk, amivel biztosan nem fogok rekordokat döntögetni a népszer?ségi listákon.

De mivel a dolog, amir?l írni fogok fontosabb annál, mint hogy pár ember érzékeny lelkébe gázolok, így jobb, ha mindenki egy pillanatra félreteszi a belsejét feszít? h?s szerepét és legalább megfontolja az itt elhangzottakat.

Egy amerikai ismer?söm (nevezzük ?t mostantól Tom-nak) mesélte a következ? történetet. Floridában él, ahol pár éve átélte az utóbbi id?k legsúlyosabb, hurrikán okozta természeti katasztrófáját. Ha jól emlékszem, a Katrina volt az. Tom részletesen beszámolt magáról a viharról, ami önmagában is elég ijeszt? képet festett az ott történtekr?l. De azok az események, amelyek a forgószél távozását követték, jóval aggasztóbb forgatókönyvet írtak le bármiféle természeti csapásnál.
Itt jegyezném meg, hogy ismer?söm meglehet?sen jó anyagi körülmények között él egy olyan környéken, ahol a szomszédai között nem egy milliomost és milliárdost találhatunk. Röviden szólva: nem egy lepusztult nyomornegyedet választott lakóhelyéül.
De a viharok, mint tudjuk, nem válogatnak a célpontok között, így rájuk is teljes er?vel sújtott le a természeti csapás. Az egykor elegáns környék pár óra alatt csatatérré változott, kivétel nélkül minden épület súlyos károkat szenvedett, ráadásul több haláleset is történt. A pusztítás rettenetes volt, a hatóságok képtelenek voltak úrrá lenni a helyzeten. Nem volt víz, nem volt élelem, nem volt áram. A segélyszállítmányok sokszor el sem jutottak a céljukig a mindent elborító törmeléknek és romoknak köszönhet?en. Egyértelm?nek t?nt, hogy küls? segítségre jó darabig nem számíthatnak. Csak egymásra.

És ez így is történt. Az els? napokban felkeresték egymást a szomszédok, hogy miben tudnak segíteni a másikon. Megosztották egymással az ivóvizüket, az élelmüket, közös er?vel elkezdtek munkálkodni az utak újbóli járhatóvá tételén. Egymást fizikailag és lelkileg támogatva próbáltak túljutni az ?ket sújtó tragédián, miközben önfeláldozóan mások szükségleteit helyezték a sajátjuk elé. Úgy viselkedtek, mint egy igazi, összetartó közösség, akik a bajban odafigyelnek egymásra.
De az id? egyre csak ment, a helyzetük pedig nem javult. A vízellátás napok elteltével sem volt megoldott, az élelmiszerkészletek kezdtek kimerülni, az áram pedig nem tért vissza. És ekkor az addig oly figyelmes és gondoskodó szomszédok kezdtek megváltozni. Immár nem foglalkoztak mások bajával.

Nem keresték egymást, hogy miben tudnak segíteni. Nem akarták megosztani a készleteik maradékát.
Az odafigyelést és a tör?dést felváltotta az önzés és a túlél?ösztön. Egy ponton túl mindenki csupán önmagával és

önnön bajával volt elfoglalva, nem pedig azzal, mit tehet a másikért. Kárhoztathatja ?ket bárki is ezért? Aligha. Természetes és érthet? reakció ez egy váratlan helyzetre. Nyilvánvalóan miután az emberek túljutottak az els? sokkhatáson, elkezdtek gondolkodni a jöv?n, és azon, hogyan tudják átvészelni a következ? id?szakot. És a megoldásba nem fért bele az, hogy magukon kívül bárkivel is tör?djenek. A racionális gondolkodás fölülírta az emberséget.
A történet azonban nem ért itt véget. Mert a helyzet bizony nem akart megoldódni egy hét elteltével sem. Ennek következtében a racionalitás helyét átvette a kétségbeesés. A kétségbeesés pedig, mint tudjuk, csúnya dolgokra késztet mindenkit. Innent?l kezdve az egykori szomszédok, barátok, ismer?sök egymásnak estek. A fenyeget?zések, a lopások, a verekedések egyre gyakoribbá váltak. Az emberek a másiktól egyszer?en elvették azt, amire szükségük volt.
Hogy mindez meddig fajult volna, azt nehéz megmondani. De szerencséjükre nem is derült ki soha, ugyanis a helyzet rövidesen normalizálódni kezdett. Visszatért a víz és a villany, járhatóvá váltak az utak, a kedélyek pedig hamar lecsillapodtak. A történet azonban szolgál néhány súlyos tanulsággal.
Mint tudjuk, az országban ma több megyében katasztrófariadót rendeltek el a rendkívül er?s szél és a hó miatt. Ezrek rekedtek az utakon, települések váltak megközelíthetetlenné, miközben a ment?csapatok (már ha igaz) erejüket megfeszítve próbálnak segíteni a bajbajutottakon. Amennyiben szerencsénk lesz, és hihetünk az el?rejelzéseknek, holnapra enyhülni fog az id?.

Szép dolog azonban, hogy sokakat ez nem nyugtatott meg, és egyre többen igyekeznek valamilyen formában segítséget nyújtani a rászorulóknak. Üzemanyagot, vizet, ételt próbálnak eljuttatni a vesztegel? kocsisorokhoz, az elvágott településekre vezet? utakat próbálják megtisztítani, vagy csak otthon lesik a friss híreket a helyzetr?l.
De azért ne is legyünk túlságosan elájulva magunktól. Megértem én, hogy végre adódik egy lehet?ség, ahol mindenki egy kicsit h?snek gondolhatja magát, ahol lehet?sége adódik bárkinek arra, hogy - gondolatban - eljátssza a nagy megment?t vagy az emberség bajnokát, aki körmét lerágva várja, mi történik pár ismeretlen, arctalan idegennel az ország túlsó felén. Mert h?sök csak azért lehetünk ebben a helyzetben, mert holnapra a helyzet javulni fog, a jöv? hét elejére pedig az egész nem lesz több, mint egy rossz emlék. És h?snek lenni baromi jó érzés, miközben a meleg szobában azon ábrándozunk, milyen jók is vagyunk azért, mert minket érdekel a szerencsétlenül jártak sorsa.
Hadd áruljam el: ha ez egy elhúzódó, tartós "helyzet" lenne, senki nem érezné lánglelk? h?snek magát. Ha az áldatlan állapotok az egész országot sújtanák, akkor azok a jóérzés? Facebook-felhasználók, akik most álszent módon idegenek életét és testi épségét féltik a tévé el?tt ülve, egyt?l egyig hirtelen átalakulnának önz?en racionális lényekké.
Mert alapvet?en ilyen az ember.

Katasztrófahelyzetben, túlélési szituációban nincs módunk arra, hogy nagylelk? gavallérokat játszunk. Egyedül olyanok tehetik meg ezt, akiket nem fenyeget a veszély, hogy maguk is részeseivé váljanak mások bajának. Ebb?l következ?en mindenkinek csak azt tudom üzenni, aki jó dolgában nem tud mást tenni, mint mártírt játszani: vagy emelje fel a lusta seggét a fotelb?l és ténylegesen, fizikailag tegyen valamit a siránkozás és megjátszott aggodalom helyett, vagy fogja be a száját és legyen hálás azért, amiért nem vele történik mindez.

http://egyevazeletembol.blogspot.hu - *A Flag Polgári Magazin partnere*

Ajánló